

τῆς Λακωνίας. Ἀπὸ δὲ τῆς 22 ἰουνίου τοῦ 1816, καθ' ἣν ὁ Πέτρος Μαυρομιχάλης ἔλαβε καὶ τὴν ἡγεμονίαν αὐτῆς, ἡ ἰσχὺς ἐν γένει μὲν τῆς μαυρομιχαλικῆς οἰκογενείας ἀναδείχθη ἀδιαφιλονείκητος, τοῦ δὲ πρώτου κλάδου τῶν Μαυρομιχαλῶν ὑπέρροχος ἐπὶ τῶν τριῶν ἐτέρων.

Ὅποιας δ' ὑπῆρχε δυνάμειος καὶ ἰσχὺς ὁ ἀνωτέρω μνημονευόμενος πάππος τοῦ Πέτρου Γεωργίου Μαυρομιχάλης, ἀποδεικνύει, ἐκτὸς ἄλλων, τὸ ἀκόλουθον εὐχαριστήριον ἔγγραφον τοῦ Κατσώνου καὶ τῶν περὶ αὐτόν.

«1792 ἰουνίου. 7 Τζίμοβα.»

«Τὴν σήμερον ἡμέρα δημοιοποῦμεν ἐμεῖς ὑποκάτωθεν γεγραμμένοι, ἀπὸ τὴν ὥραν ὅπου μᾶς ἐχάλασαν ἡ τουρκικὴ ἀρμάδα ἀνταμῶς μὲ τοὺς Φραντζέζους, ἔχουν δύο φεργάδαις φραντζέζικαῖς εὐρεθήκανε εἰς τὸν χαλασμόν μας, καὶ τὴν αὐτὴν ὥρα ἔφτασε ὁ καπετὰν Γεωργιάκης Μαυρομιχάλης προστασιμένος ἀπὸ τὴν ὀθωμανικὴν πόρτα, καὶ μὲ τοῦ νὰ μὴν ἔχη τακάτι ἀπὸ τὸν φόβον τῆς Τουρκίας ἀλλέως νὰ πράξη, λαβαίνοντας ἐμεῖς αὐτὴ τὴν αλγυμαλωσία ἀπὸ Τούρκους καὶ ἀπὸ Φραντζέζους, ὁμοίως καὶ ἀπὸ Καναβούλια ὅπου μᾶς ἔγδυσαν, ὥστε αὐτὸς νὰ μᾶς ἐπεριλάβη.

«Καὶ περιλαβαίνοντας μας, ἔσοι εὐρεθήκανε ὀριτζάλοι, μαρνέροι, δὲν ἔλειψε, καθοῦ ὁμόπιστός μας, καὶ μὲ τὸ νὰ πείθεται εἰς τὴν βασιλικὴν παντιέρα, μᾶς ἐτράθηζε μὲ τρέπον τινὰς καὶ μᾶς ἔφερον εἰς τὸ χωρίον του, ἔχοντάς μας φυλαγμένους, ὡσὰν τὸ ἴδιόν του κορμὶ, καὶ κυβερνισμένους ἀπὸ πᾶσα ἀναγκαῖο. Λοιπὸν ἡ Τουρκία μαθαίνωντας, πῶς ἐμεῖς βρισκούμαστε εἰς τὴν Τζίμοβα εἰς τὰ χεῖρα τοῦ καπετὰν Γεωργιάκη Μαυρομιχάλη, δὲν ἔχασαν καιρὸν ἡ Τουρκία, ἀλλὰ ἀρμάτωσαν τρία καΐκια δύο βέηδες μὲ ἀνθρώπους ἀρκετούς καὶ προσταγὴ ἀπὸ τὴν πασσᾶ, διὰ νὰ παραδώσῃ τοῦ Λάμπρου τοὺς ἀνθρώπους. Ὅμως αὐτὸς δὲν ἐστάθη τρόπος νὰ παραδώσῃ κανέναν, ἀπὸ ἔσους εὐρεθήκαμεν μόνον ἐστάθη ἀντρέϊος, ἀποφασίζοντας καὶ τὴν ἰδικὴν του ζωὴ καὶ λέγει.— Ἐγὼ ἔρχομαι καὶ κρεμάστε με' μὰ ἐπὶ αὐτουνοὺς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Λάμπρου τρόπος δὲν εἶναι νὰ σᾶς παραδώσω μία τρίχα ἀπὸ τὴν κεφαλὴ τους.— Πλὴν ἐμείναμεν ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον πολλὰ διαφεντευμένοι καὶ ἀπείραγοι μάλιστα ἐφρόντισε καὶ διὰ τὸ ἱμπάρκο μας, ὥστε ὅπου νὰ μᾶς καταβῶσῃ εἰς ἐτόπον σήγουρον. Δὲν ἔλειψε ὁ ἄνθρωπος, καταπῶς ἐτράβηξε ταῖς αὐταῖς φροντίδαῖς, νὰ μὲν καὶ ξωδιασιμένοι πολλὰ λίγα. Καὶ μὲ τὸ νὰ ἐμείναμεν ἐμεῖς εὐχαριστήσιμοι ἀπὸ αὐτὸν τὸν τιμημένον ἄνθρωπον, οὕτως δίδομεν τὸ παρόν μας εἰς τὰς χεῖράς του.

«Ἐγὼ ὁ ΣΤΑΘΑΚΗΣ ὑπέγραψα διὰ ὄνομα τοῦ

«Μαγγιῆρ ΚΩΝΣΤΑΝΤΗ, μὴν ἠξέυροντας νὰ γράψῃ.

«ΜΑΓΓΙΟΡ ΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ ΠΑΤΑΡΑΚΗΣ
βεβαιώνω.

«ΜΑΤΖΟΡ ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΣΚΑΛΗΣ ΜΥΚΟΝΙΑΤΗΣ.

«Ματζῶρ ΣΩΤΗΡΗΣ ΠΑΤΖΑΜΑΤΖΗΣ.

«Καπετὰν ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΑΛΟΝΙΚΑΙΟΣ.

«ΔΡΟΣΟΣ ΤΟΥ ΧΑΤΖΗ.

«ΚΩΣΤΑΤΗΣ ΨΩΡΙΑΛΑΣ.

«Καπετὰν ΣΤΑΘΑΚΗΣ ΚΑΤΖΟΝΗΣ βεβαιώνω.»

